Я спитав тебе: — Навіщо йдете вгору ви? —
А ти рвалася в бій, ти до вершини йшла.
— На Ельбрус із літака дивитись здорово! —
Розсміялась ти, і з собою взяла.

Відтоді близька, ласкава стала ти і своя,
Скелелазко моя, альпіністко моя.
Раз у раз мене із тріщини витискувала
І всміхалася, альпіністка моя.

А потому — за ті тріщини закляті всі,
Коли я хвалився і посував,
Я отримав два гучних, коротких ляпаси,
Та не образився, лише приказував:

— Ой, яка ж близька, ласкава ти, ніжність моя,
Альпіністко моя, скелелазко моя.
Раз у раз мене із прірви ти витаскувала
І повчала мене, скелелазка моя.

А потому — чом на кожнім нашім сходженні
Ти так мною занебезпечена?
Страхувала ти мене з насолодженням,
Альпіністко моя гутаперчева.

— Ой, яка ж близька, ласкава ти і в доску своя,
Альпіністко моя, скелелазко моя.
Раз у раз мене до схилу ти притискувала
І сварила мене, альпіністка моя.

За тобою дерся що стачало сили я,
Ось рукою вже дотягнутись зміг.
Зараз влізу і скажу: — Досить, мила моя! —
Тут зірвався вниз, та сказати встиг:

— Ой, яка ж близька, ласкава ти і зовсім своя,
Альпіністко моя, скелелазко моя.
Добре, що з тобою однією мотузкою ми зв'язані,
Стали двоє ми скелелазами.

© Сергій Джигурда